

искамъ да бжда като Него, да проявя своята доброта и светостъ. Доброто е вложено въ човѣка, той трѣбва само да го прояви. Разумността е вложена въ цѣлата вселена, въ всичко живо. Щомъ е така, и ти можешъ да бждешъ разуменъ. Другъ е въпросътъ, ако човѣкъ се отдѣли отъ Бога, отъ разумността въ живота. Той има право да казва, че иска да бжде добъръ, разуменъ, светъ. Но, колкото и да говори по това, нищо нѣма да придобие. Въ края на краищата, той казва, че е нещастенъ. Въ какво се заключава нещастieto му? Нека опише, какво нѣщо е нещастieto, каква форма и какъвъ цвѣтъ има то. Когато бактериологътъ говори за бактериитъ, колкото и да сж малки, той ги туря подъ микроскопъ, изследва ги и ги описва точно. Защо човѣкъ говори за нещастieto, ако не го опише? — Значи, нѣма нещастия въ свѣта, но има дисхармонични прояви, на които резултатитъ сж лоши. За да не изпадате въ дисхармонични прояви, пазете връзката си съ възвишения и разуменъ свѣтъ.

Сегашнитъ хора се нуждатъ отъ нови, прави разбирания за живота. Това може да постигне човѣкъ, само когато използва всички положения въ науката за развиване на своя умъ. Наука, която не може да изправи мисълта на човѣка, не е истинска. Каквато наука и да изучава, човѣкъ трѣбва да я прилага не само въ физическия животъ, но и въ умствения и сърдечния. Виждате, че инженеръ строи мостъ отъ единия до другия край на